

mondor mögött állt, négykézláb, mintegy szolidaritásból, mert kettejük közt egy picike gyermekecske ugyancsak négykézláb figyelte az őszibarackmetszés művészetét.

– Látjátok – mutatott feléjük Nádori Gyula, és megfékezte kissé Fifi kuttyáját, hogy ne rohanjon már annyira azért az oltásért. – Az az öreg pontosan úgy néz ki, mint Ká pont Lajos, aki meglógott a saját temetéséről.

Szuly Gyula

HALOVÁNY HOLDNÁL

A régi nótát Budáról
ma újra hozza át a szél,
úgy jön, ami a zongorán szól,
mint a Duna hajótöröttje,
ha szörnyű bajból partot ér;
az a lélek és az a hangszer
le is hangolódott Budán.
(Sejti-e, hogy a régi nótát
mi szél röpíti, s ideérve
nem ugyanaz a dal talán?)

Míg én ebben a szűk csárdában
csak azt lesem, hogy indulat
járja át végre körülöttem
a négy hideg-rideg falat
szólva magyarok istenével,
verje az ellenség hadát,
s úgy jöjjenek, ha indulókká
váltak a sóhajos nóták
nehéz-időkben odaát,

hamvába holt lélekkel itten
mulattatóra vár a nép,
a lélek vérátömlését
kívánja, hogy szikrát repítsek
egykedvű szellemébe még.
De ezek nem tudnak mulatni!
A halovány hold lelküket
ábrándvilágába vonja,
felbámulnak az úrutásra,
aki úti kalandja végén
épp a halovány holdra lép
s fejjel lefelé lóg mulatva
azon, hogy mi nem mulatunk,

ideterjedt az úrunalma,
mikor szerelmi bánatának
boldogtalan sirámát órá
lengeti néhány életunt.
Mit tegyek? Ezek azt se tudják,
milyen az igaz mulatás!
Kétkedvén az én sebembe
mártják be ujjukat, de mégse
úgy, mint az Emberbe hitetlen
egykor az igazi Tamás,
mert mit sem értenek belőle
(velük nem történt semmi sem),
s az éjszaka mélyének könnyből
lett mindegyik gyémántja rájuk
hideg szemmel néz, fénytelen.

G. István László

MERÜLŐ SZONETEK

Szabadíts testem köré, hogy sehol
ne húzzon le súly, fullasztó az ég
(szárnyrángatásból, testetlen elég
a kimért idő), ha nekem hozol

kijárást az égre, feláldozol
(és torkomban is, amit mondanék,
föl-le jár, pörög, mint a rossz kerék),
és az áldozatban megváltozol –

ha neked, szabadíthatatlan arc,
akarhatatlan, amit nem akarsz,
hát nekem kell helyetted is akarnom –

(szárnyára ég rá, akit betakarsz,
kezed az ég fölött árnyék az arcon),
hát nekem kell helyetted is akarnom.